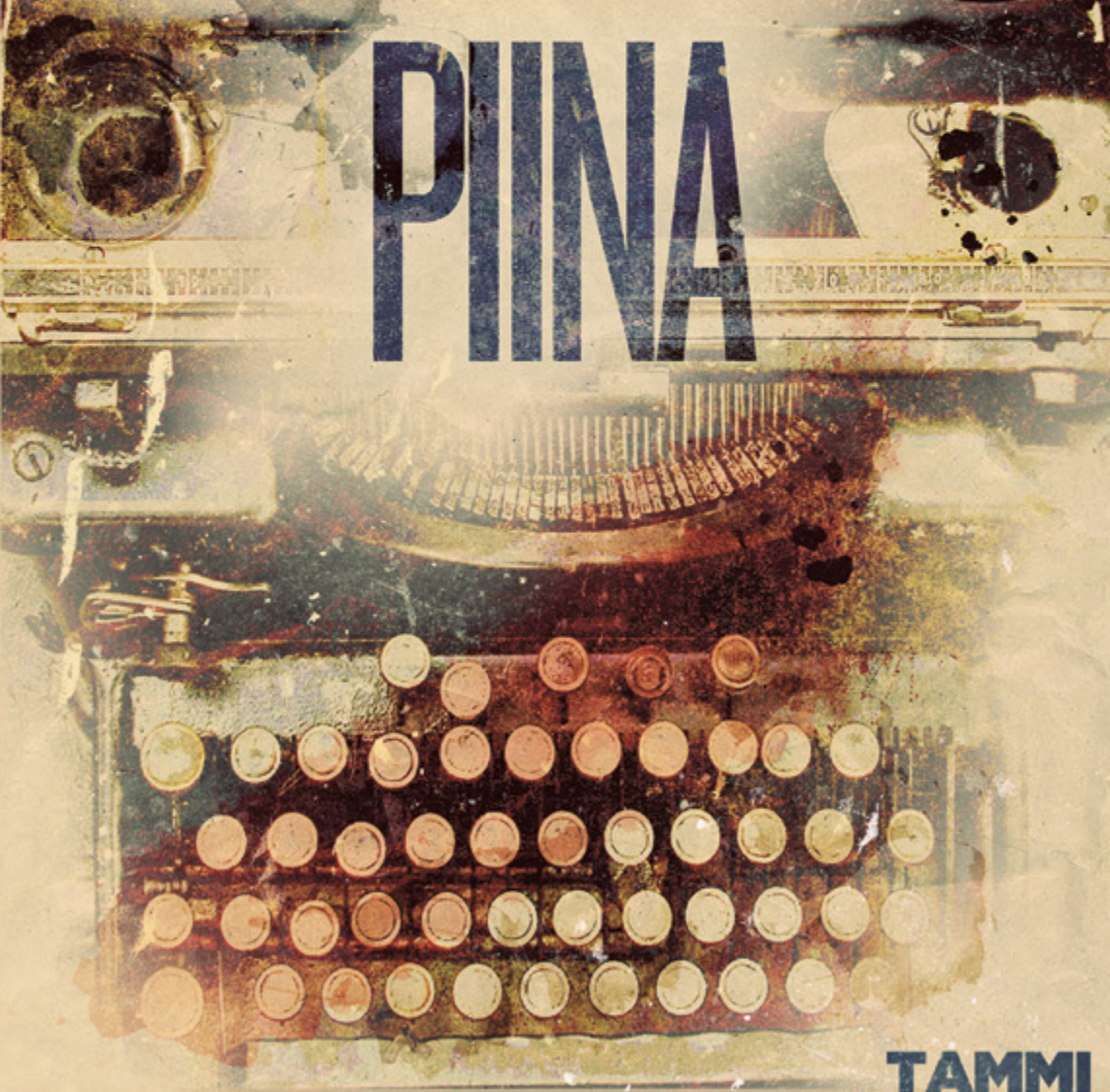

STEFANING

NEW RUBBER DO...
BOB W... a T... LING ...
OHJO... H... NEW ...
P... e ... H... on ...

PINA

TAMMI

STEPHEN KING

PIINA

SUOMENTANUT | ILKKA REKIARO

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen suomenkielinen painos ilmestyi 1989.
Englanninkielinen alkuteos *Misery* ilmestyi Yhdysvalloissa 1987.

Copyright © Stephen King, Tabitha King,
and Arthur B. Greene, Trustee 1987

Published by agreement with Stephen King, c/o The Lotts Agency, Ltd.,
New York and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Ilkka Rekiaro, 2019

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu Eu:ssa

ISBN 978-952-04-0503-8

*Omistettu Stephanie ja Jim Leonardille
jotka tottavie tietävät miksi.*

jumalatar

Afrika

Haluan kiittää kolmea henkilöä, jotka toimivat tämän kirjan lääketieteellisinä asiantuntijoina. He ovat:

Russ Dorr, ensihoitaja

Florence Dorr, sairaanhoitaja

Janet Ordway, lääketieteen ja psykiatrian tohtori

Kuten aina käy, he auttoivat minua sellaisissa asioissa, joita ei huomaa. Jos näet kirjassa pahan virheen, se on minun käsialaani.

Novril-nimistä lääkettä ei tietenkään ole olemassa. On kuitenkin useita sen kaltaisia kodeiinipohjaisia lääkkeitä. Valitettavasti niitä ei aina pidetä tiukasti lukkojen takana sairaaloiden ja lääkärikeskusten lääkevarastoissa.

Tämän kirjan paikat ja henkilöt ovat keksittyjä.

S. K.

I

ANNIE

*Kun katsot syvyyteen,
syvyys katsoo samalla sinua.*

– FRIEDRICH NIETZSCHE

1

umber vhunnnn

jerrnnn umper vhunnnn

fajunnnn

Nämä äänet: jopa hämärässä.

2

Mutta joskus äänet vaimenivat kuten kipukin ja sitten oli vain hämärä. Hän muisti pimeyden: ennen hämärää oli ollut pilkkopimeää. Merkitsikö tämä että hän oli paranemassa? Tulkoon valkeus (vaikka hämäräkin valkeus), ja valkeus oli hyvä ja niin edelleen ja niin edelleen? Kuulivatko nuo äänet myös pimeydessä? Hän ei osannut vastata yhteenkään näistä kysymyksistä. Oliko mieltä edes esittää niitä? Hän ei osannut vastata tähänkään.

Kipu oli jossain äänten alapuolella. Kipu oli auringosta itään ja hänen korvistaan etelään. Muuta hän ei tiennyt.

Jonkin aikaa – tämä aika tuntui hyvin pitkältä (ja olikin pitkä, sillä ei ollut olemassa muuta kuin kipu ja myrskyisä hämärä) – nuo äänet olivat ainoa ulkoinen todellisuus. Hän ei tiennyt kuka tai missä hän oli, eikä välittänytkään tietää. Hän olisi halunnut kuolla, mutta koska kivun kylästä hämärä täytti hänen mielensä kuin kesäinen myrskypilvi, hän ei tiennyt haluavansa.

Ajan mittaan hän huomasi että välissä oli kivuttomia jaksoja ja että nämä toistuivat säännöllisesti. Ja ensimmäistä kertaa sen jälkeen kun hän oli astunut hämärää edeltäneestä täydellisestä pimeydestä hän sai ajatuksen joka ei ollut sidoksissa hänen senhetkiseen tilaansa, mikä se sitten olikin. Tämä ajatus koski katkennutta paalua joka oli seistä töröttänyt Revere Beachin rantahiekassa. Äiti ja isä olivat vieneet hänet lapsena usein Revere Beachille ja hän oli aina vaatinut heitä levittämään peitteensä paikkaan josta hän saattoi pitää silmällä tuota paalua joka näytti hänestä haudatun hirviön pedonkynneltä. Hän katseli mielellään kun vesi nousi ja peitti paalun. Sitten useita tunteja myöhemmin, kun voileivät ja perunasalaatti oli syöty, kun viimeiset mehupisarat oli houkuteltu esiin isän termospullosta, juuri ennen kuin äiti sanoi että oli aika kerätä tavarat ja lähteä kotiin, mädäntyneen paalun kärki alkoi jälleen

näkyä – aluksi se oli pelkkä vilahdus ja välähdys aaltojen välissä, sitten sitä näkyi yhä enemmän. Siinä vaiheessa kun heidän roskansa ja moskansa oli sullottu isoon peltitynnyriin jonka kupeeseen oli kirjoitettu PIDÄ RANTA SIISTINÄ, kun Paulien rantalelut oli kerätty kasaan

(se on minun nimeni Paulie minä olen Paulie ja tänä iltana äiti laittaa auringon polttamaan ihooni Johnsonin Baby Oilia hän ajatteli ukkospilven sisässä jossa hän nyt asui)

ja peitto oli jälleen laskostettu, paalu oli kadonnut lähes tyystin, sen mustia, limasta sileitä kylkiä ympäröi vaahdon kiehuva kuoha. Se johtuu vuorovedestä, isä oli yrittänyt selittää, mutta hän oli aina tiennyt sen johtuneen paalusta. Vuorovesi tuli ja meni, paalu pysyi paikallaan. Sitä vain ei aina nähnyt. Ilman paalua vuorovesi ei ollut mitään.

Tämä muisto kierteli ja kaarteli raivostuttavasti kuin verkkainen kärpänen. Hän hapuili sen mahdollista merkitystä, mutta pitkän aikaa äänet keskeyttivät hänet.

fajunnnn

luin kkkkkkaikkkkkennnnn

umperrrr vhunnnn

Joskus äänet lakkasivat, joskus *hän* lakkasi.

Hänen ensimmäinen selvä muistonsa tästä nykyhetkestä, myrskyhämärän ulkopuolisesta nykyhetkestä, koski lakkaamista, yhtäkkistä tietoisuutta siitä että hän ei pystynyt enää vetämään henkeä kertaakaan, eikä se mitään, se oli hyvä asia, se sopi hänelle kuin nakutettu; hän kyllä pystyi sietämään kipua tiettyyn rajaan saakka mutta liika on aina liikaa ja hän oli mielissään kun pääsi vähitellen kyydistä pois.

Sitten suu puristui hänen suutaan vasten, naisen suu, siitä ei voinut erehtyä, vaikka sen huulet olivat kovat ja kuivat, ja tämän naisen suusta puhalsi tuuli hänen suuhunsa ja hänen kurkkuunsa pullistamaan hänen keuhkojaan, ja kun huulet erkanivat hänestä, hän haistoi vartijansa ensi kerran, haistoi naisen tämän hengityksestä, jota tämä oli häneen survaissut siten kuin mies saattaa survaista osan itsestään vastahakoiseen naiseen, vaniljakeksien ja suklaajäätelön ja broilerinkastikkeen ja maa-pähkinäsuklaan hirvittävän sekahajun.

Hän kuuli äänen huutavan: – Hengitä, jumalauta! Hengitä, Paul!

Huulet puristuivat taas häneen. Hengitys puhalsi taas hänen kurkkuunsa. Puhalsi kuin ummehtunut tuulen imu joka seuraa nopeaa metrojunaa ja vetää perässään sanomalehden sivuja ja karamellipapereita, ja huulet erkanivat hänestä ja hän ajatteli *Voi helvetti älä päästä sitä ulos*

nenän kautta, mutta ei voinut sille mitään ja voi sitä *lemua*, sitä *lemua* sitä *helvetin LEMUA*.

– *Hengitä, jumaliste!* näkymätön ääni huusi ja hän ajatteli *Kyllä kyllä, minä teen vaikka mitä kunhan et enää tee sitä, älä tartuta minuun enää lisää mitään*, ja hän *yritti*, mutta ennen kuin hän pääsi kunnolla alkuun naisen huulet puristuivat uudelleen hänen huulilleen, nuo huulet jotka olivat yhtä kuivat ja kuolleet kuin suolatut nahkasuikaleet, ja nainen raiskasi hänet jälleen täyteen ilmaansa.

Hän ei päästänyt naisen hengitystä karkaamaan, kun nainen tällä kertaa veti huulensa pois, vaan työnsi sitä syvemmälle ja hinkaisi vielä omin päin jättimäisen henkäisyn. Sysäsi sen ulos. Odotti näkymättömän rintansa nousevan omin voimin kuten se oli noussut hänen koko ikänsä ilman hänen apuaan. Kun se ei noussut, hän hinkaisi uudelleen jättimäisesti ja sitten hän hengitti taas omin voimin niin nopeasti kuin kykeni huuhdellakseen naisen hajun ja maun pois.

Ilma ei ollut koskaan maistunut niin hyvältä.

Hän alkoi taas leijua takaisin hämärään, mutta ennen kuin sarastava maailma ehti kaikota kokonaan hän kuuli naisen mutisevan: – *Hilkulla oli!*

Ei tarpeeksi hilkulla, hän ajatteli ja vaipui uneen.

Hän näki unta paalusta, niin todentuntuista että hän saattoi miltei ojentaa kätensä ja silittää kämmenellään paalun mustanvihreää lohkeilutta kylkeä.

Kun hän palasi entiseen tilaansa, puolittain tajuihinsa, hän oivalsi miten paalu ja hänen nykyinen tilansa liittyivät toisiinsa – oivallus tuntui kelluvan hänen käteensä. Kipu ei mennyt ja tullut kuin vuorovesi. Sen hän oli oppinut unesta joka oli oikeastaan pelkkä muisto. Kipu vain näytti tulevan ja menevän. Kipu oli kuin paalu, joskus se oli piilossa ja joskus näkyvillä, mutta se oli aina olemassa. Kun kipu ei kiusannut häntä hänen pilvensä syvän kivenharmauden lävitse, hän oli sumeasti kiitollinen mutta ei enää antanut luulon narrata itseään – kipu oli edelleen olemassa, valmiina palaamaan. Eikä paaluja ollut vain yksi vaan kaksi; paalut olivat kipu, ja jossain mielensä perukoilla hän aavisti jo kauan ennen kuin asia selvisi hänelle lopullisesti, että pirstoutuneet paalut olivat hänen omat pirstoutuneet jalkansa.

Mutta kesti vielä pitkään ennen kuin hän pystyi murtamaan huulet yhteen liimanneen kuivan sylkivaahdon ja kähisemään »Missä minä olen?» naiselle, joka istui hänen vuoteensa vierellä kirja kädessään. Kir-

jan oli kirjoittanut mies nimeltä Paul Sheldon. Hän ei yhtään hämmästynyt tunnistessaan nimen omakseen.

– Sidewinderissa Coloradossa, nainen sanoi kun hän viimein pystyi esittämään kysymyksen. – Minä olen Annie Wilkes. Ja minä olen...

– Tiedän kyllä, hän sanoi. – Te olette minun ykkösfani.

– Aivan, nainen sanoi hymyillen. – Niin olen.

3

Pimeyttä. Sitten kipua ja hämärää. Sitten havainto, että vaikka kipu oli jatkuvaa, se hautautui toisinaan vaivautuneeseen välimuotoon jonka hän oletti helpotukseksi. Ensimmäinen aito muisto: lakkaaminen ja se kun naisen lemuava hengitys oli raiskannut hänet takaisin taloon.

Seuraava aito muisto: naisen somet työntävät jotakin hänen suuhunsa tasaisin välein, jotain Contac-kapseleiden kaltaista, mutta koska vettä ei ollut, ne jäivät hänen suuhunsa, ja kun ne sulivat sinne, maku oli uskomattoman kitkerä, se muistutti hieman aspiriinin makua. Olisi tehnyt hyvää sylkeä kitkerä maku suusta, mutta hän ymmärsi olla sylkemättä. Sillä juuri kitkerä maku toi vuoksen paalun ylle

(PAALUJA ne ovat PAALUJA niitä on KAKSI selvä niitä on kaksi hyvä on ole nyt aivan hiljaa kuule ole aivan hiljaa shhhhhh)

ja sai sen hetkeksi katoamaan näkyvistä.

Kaikki nämä asiat tapahtuivat pitkin aikaväleihin, mutta kun kipu alkoi rapistua (kuten Revere Beachin paalukin on varmasti rapistunut, hän ajatteli, sillä mikään ei kestä ikuisesti – joskin hän olisi lapsena tehnyt pilaa moisesta harhaopista) eikä vain vaimeta, ulkoiset asiat alkoivat palautua mieleen nopeammin, kunnes ulkomaailma kaikkine muistojen, kokemuksen ja ennakkoluulon painolasteineen oli kutakuinkin vallannut asemansa takaisin. Hän oli Paul Sheldon joka kirjoitti kahdenlaisia romaaneita, hyviä ja bestsellereitä. Hän oli ollut naimissa kahdesti ja eronnut kahdesti. Hän tupakoi liikaa (tai oli tupakoinut ennen tätä, mikä tämä sitten olikaan). Hänelle oli sattunut jotain hyvin ikävää mutta hän oli edelleen elävien kirjoissa. Tummanharmaa pilvi hajosi yhä nopeammin. Kestäisi vielä jonkin aikaa ennen kuin hänen ykkösfaninsa toisi hänelle vanhan kalkattavan Royalin jonka suu virnisti osin hampaattomana ja jonka ääni oli kuin Aku Ankan, mutta Paul oivalsi jo paljon aiemmin, että hän oli hitonmoisessa liisterissä.

4

Mielensä tulevia ennakoivassa sopukassa hän näki naisen ennen kuin hän tiesi näkevänsä tämän, ja varmastikin hän ymmärsi naisen ennen kuin hän tiesi ymmärtävänsä tämän – miksi hän olisi muuten ajatellut tätä totisin ja pahaenteisin mielikuvin? Aina naisen tullessa huoneeseen hän ajatteli H. Rider Haggardin romaanien taikauskoisten afrikkalaisten palvomia epäjumalia ja kiviä ja tuomiopäivää.

Oli sekä naurettavaa että oudosti osuvaa kuvitella Annie Wilkes *Kuningas Salomon kaivosten* afrikkalaiseksi epäjumalaksi. Annie oli iso nainen mutta hänellä ei näyttänyt olevan lainkaan naisellisia muotoja lukuun ottamatta hänen jatkuvasti käyttämänsä harmaan villatakin alla pullistuvaa täyteläistä mutta luotaantyöntävää povea – hänessä ei ilmennyt selvää pyöreyttä lantiossa eikä pakaroissa eikä edes hänen sisällä käyttämiensä loputtoman monien villahameiden alta näkyvissä pohkeissa (hän vetäytyi näkymättömään makuuhuoneeseensa ja vaihtoi ylleen farkut ennen kuin ryhtyi ulkotöihin). Hänen vartalonsa oli iso muttei puoleensavetävä. Hänen ympärillään leijui tukkeutumien ja tiesulkujen tunnelma, ei puoleensavetävien onkaloiden eikä edes avointen aukeiden tai uupuvien ulokkeiden tunnelma.

Ennen kaikkea nainen synnytti hänessä huolestuttavan *kiinteän* vaikutelman. Oli kuin tässä ei olisi ollut lainkaan verisuonia eikä edes sisäelimiä, kuin tämä olisi kenties yhtä Annie Wilkesiä laidasta laitaan ja kiireestä kantapäähän. Hän oli aina vain varmempi siitä, että naisen silmät vain näyttivät liikkuvan mutta olivat itse asiassa maalatut eivätkä liikkuneet sen enempää kuin muotokuvien silmät jotka tuntuvat seuraavan katsojaa seinältä huoneen jokaiseen nurkkaan. Hänestä tuntui että jos hän tekisi etu- ja keskisormella V:n ja yrittäisi sohaista sen naisen sieraimiin, se menisi kenties pari millimetriä syvälle kunnes se kohtaisi kiinteän (joskin hieman joustavan) esteen; että jopa naisen harmaa vil-

latakki ja nukkavierut kotihameet ja haalistuneet ulkotyöfarkut olivat osa tuota kiinteää, kuituista, onkalotonta ruumista. Hänen mielikuvasaan, jonka mukaan nainen oli kuin kiihkeän romaanin epäjumala, ei siis oikeastaan ollut mitään ihmeellistä. Nainen antoi kuten epäjumalakin vain yhtä: levottomuuden tunteen joka syveni tasaisen varmasti kauhuksi. Nainen otti kuten epäjumalakin kaiken muun.

Hetkinen! Tuo oli liian jyrkästi sanottu. Kyllä nainen jotain muutakin antoi. Nainen antoi hänelle tabletteja jotka nostivat nousuveden paalu-
jen ylle.

Tabletit olivat nousuvesi; Annie Wilkes oli kuu joka veti ne hänen suuhunsa kuin aallolla ratsastavan roinan. Annie toi niitä hänelle kaksi kappaletta kuuden tunnin välein ja ilmoitti aluksi läsnäolostaan pelkällä sormiparilla joka sorkki hänen suutaan (ja hyvin pian hän oppi kitkerästä mausta huolimatta imemään innokkaasti noita sorkkivia sormia) mutta ilmestyi myöhemmin paikalle villatakissaan ja yhdessä puolesta tusinasta hameestaan pitäen yleensä kainalossaan jotain hänen romaaniaan. Yöllä nainen ilmestyi hänelle pehmeässä vaaleanpunaisessa aamutakissa kasvot jostain voiteesta kiiltäen (hänen olisi ollut helppo sanoa, mitä ainetta voiteen valmistuksessa oli käytetty, vaikkei hän ollut koskaan nähnyt pulloa josta nainen sitä levitti; lanoliinin lampaantuoksu oli voimakas ja osoitteleva), ravisti hänet tunkkaisesta, paksusta unestaan ja piti tabletteja kädessään rokonarpisen kuun kyyhöttäessä ikkunassa naisen toisen vanteran olan yllä.

Ajan mittaan – kun hän ei enää voinut olla piittaamatta hätääntyneisyydestään – hänelle selvisi, mitä nainen hänelle syötti: kodeiinipohjaista särkylääkettä nimeltä Novril. Naisen tarvitsi tuoda hänelle alusastia vain hyvin harvoin koska hänen ravintonsa koostui pelkästään nesteestä ja hdelmähytyelöstä (aiemmin hänen ollessaan pilvessä nainen oli ruokkinut häntä suonensisäisesti) ja koska Novril aiheutti usein ummetusta. Toinen ja vakavampi sivuvaikutus oli herkkien potilaiden keuhkojen vajaatoiminta. Paul ei ollut järin herkkä, vaikka olikin tupakoinut ketjussa lähes kahdeksantoista vuotta, mutta hän oli silti lakannut hengittämästä ainakin kerran (ehkä useammankin, hämärän aikana, mutta hän ei muistanut). Juuri silloin nainen oli antanut hänelle tekohengitystä. Ehkä sattuma oli korjannut satoa, joskin hän myöhemmin alkoi epäillä että nainen oli ollut vähällä tappaa hänet antamalla vahingossa yliannoksen. Nainen ei ollut edesottamuksistaan niin hyvin perillä kuin kuvitteli. Eikä tämä ollut ainoa syy siihen, että hän pelkästi naista.

Hänelle selvisi kolme asiaa miltei samanaikaisesti, kymmenisen päivää sen jälkeen kun hän oli päässyt ukkospilvestä. Ensimmäinen oli että Annie Wilkesillä oli rutkasti Novrilia (tarkemmin sanoen Annie Wilkesillä oli rutkasti kaikenlaisia rohtoja). Toinen oli, että hän oli tullut riippuvaiseksi Novrilista. Kolmas oli, että Annie Wilkes oli vaarallinen hullu.

5

Pimeys oli ollut ennen kipua ja myrskypilveä; hän alkoi muistaa mitä oli ollut ennen pimeyttä, kun nainen kertoi mitä hänelle oli sattunut. Tämä tapahtui hieman ennen kuin hän oli kysynyt perinteisen kun-nukkuja-herää-kysymyksen ja nainen oli vastannut että hän oli pienessä Side-winderin kaupungissa Coloradossa. Lisäksi nainen sanoi lukeneensa kaikki hänen kahdeksan romaaniaan ainakin kahdesti ja suosikkinsa, Misery-romaanit, neljästi, viidesti, kenties kuudesti. Naista harmitti vain se ettei hän kirjoittanut niitä nopeammin. Nainen sanoi että hänen oli ollut vaikea uskoa todeksi että hänen potilaansa oli *se Paul Sheldon*, vaikka hän olikin nähnyt miehen lompakossa henkilötodistuksen.

– Missä lompakkoni muuten on? hän kysyi.

– Panin sen hyvään talteen, nainen vastasi. Hänen hymynsä luhistui yhtäkkiä tuimaksi valppaudeksi joka ei ollut Paulille erityisesti mieleen – oli kuin hän olisi yhtäkkiä huomannut hymyilevän, iloisen niityn keskellä kesäkukkien miltei peittämän syvän railon. – Et kai luule että minä menisin varastamaan sinulta?

– En toki. Tuumin vain... *Tuumin vain että koko elämäni on siinä lompakossa*, hän ajatteli. *Minun elämäni tämän huoneen ulkopuolella. Kivun ulkopuolella. Sen ulkopuolella, miten aika tuntuu venyvän kuin vaaleanpunainen purukumi jota lapsi vetää pitkästyksissään suustaan. Siltä minusta tuntuu suunnilleen tunnin ajan ennen kuin saan lisää tabletteja.*

– Tuumit vain mitä, herraseni? nainen tivasi ja hän näki kauhukseen että tuima katse mustui mustumistaan. Railo levisi kuin naisen päässä olisi ollut käynnissä maanjäristys. Hän kuuli ulkoa tuulen tasaisen, innokkaan ulinan ja yhtäkkiä hän näki mielessään naisen nostavan hänet vuoteelta ja heittävän hänet vantteralle olalleen, jolla hän retkot-taisi kuin perunasäkki kivimuurilla, ja vievän hänet ulos ja nakkaavan

KOHTA
SELVIÄÄ, ONKO SINUSTA LOPPUJEN
LOPUKSI
YHTÄÄN
MIHINKÄÄN.

JATKA TARINAA
TAI

KUOLET.

9 789520 405038

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0503-8

Ulkoasu: Juri Patrikainen